

Arrest

nr. 154 429 van 14 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 maart 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) .

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 april 2015 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. TIJINI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De in de aanhef van dit arrest vermelde beslissing is de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“De heer, die verklaart te heten: (...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

(...) uiterlijk op 19/03/2015.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14:

- artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 05/04/2014 (...).

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan de verzoekende partij geen belang worden ontzegd worden bij het thans voorliggende beroep om de redenen dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) of omdat het een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten betreft. Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 8 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Verwerende partij vermag in haar nota niet vooruit te lopen op de behandeling van de grief betreffende artikel 8 EVRM door de Raad om tot de onontvankelijkheid van het beroep te besluiten.

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert zeven middelen aan die wegens hun onderlinge samenhang samen dienen te worden gelezen.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt, na het citeren van artikel 7 van de Vreemdelingenwet:

*“De Dienst vreemdelingenzaken gaat er echter aan voorbij dat verzoeker sinds 1996 in België is en zijn familie hier heeft en dat bovendien verzoeker medisch wordt begeleid voor zijn psychiatrische problemen en dus helemaal niet kan terugkeren naar Marokko.
Dat het middel ernstig is”.*

3.2. De Raad ziet niet in hoe dit kort betoog afbreuk kan doen aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Uit het administratief dossier blijkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk om medische redenen op 12 januari 2012 ongegrond werd verklaard. Daarna werd geen aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen meer ingediend. Het stuk opgesteld door dr. W.V. dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing en dat gevoegd wordt aan het verzoekschrift maakt geen gewag van medische begeleiding van verzoeker. Verzoeker maakt voorts gewag van de aanwezigheid van familieleden, maar concretiseert dit niet nader, noch voegt hij daaromtrent stukken toe aan zijn verzoekschrift. Hij concretiseert noch bewijst zijn verblijf in het Rijk sedert 1996 en laat na te duiden wat dat allemaal zou behelzen dat maakt dat de bestreden beslissing strijdig is met artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

3.3. Het feit dat verzoeker er zelf van overtuigd is dat hij omwille van de aanwezigheid van familie, zijn verblijf alhier sedert 1996 en omwille van medische begeleiding niet kan terugkeren naar Marokko, maakt niet dat de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum strijdig is met artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.4. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Schending van de formele en materiële motiveringsplicht – schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden (formele motiveringsplicht).

b) In de motivering moeten zowel de feitelijke als de juridische motieven worden vermeld op grond waarvan het bestuur de beslissing genomen heeft, en deze motivering moet afdoende zijn. De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten (materiële motiveringsplicht).

In casu is noch aan de formele motiveringsplicht voldaan, in die zin dat de bestreden beslissing quasi geen motieven voor de beslissing weergeeft, noch aan de materiële motiveringsplicht daar dit motief zoals blijkt uit wat voorafgaat in de uiteenzetting van het eerste middel, geenszins correct, noch pertinent, laat staan afdoende is.”

3.5. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat ze wel degelijk is gemotiveerd op juridisch en feitelijk vlak. Verzoeker toont met zijn theoretisch betoog niet aan in welke mate de formele motieven hem niet in staat stellen te achterhalen welke concrete redenen de beslissing schragen. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet. Voor zover verzoeker de materiële motiveringsplicht geschonden acht, toont hij met een verwijzing naar het kort betoog ter ondersteuning van het eerste middel niet aan dat de gegeven motivering niet correct of pertinent is.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.6. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker de schending op van de rechten van de verdediging en van de hoorplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het is vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat eenieder jegens wie een besluit wordt genomen die zijn belangen op ingrijpende wijze beïnvloedt, vooraf in kennis dient te worden gesteld van de

feitelijkheden en redenen die aanleiding kunnen geven tot deze beslissing en de kans en de gelegenheid moet krijgen om zich te verdedigen en zijn standpunt omtrent de omstandigheden van de zaak kenbaar te maken. Bij gevolg dient de betrokkene nog tijdens de administratieve procedure minstens te worden gehoord en de gelegenheid te krijgen om zijn versie van de feiten weer te geven (HvJ C-32/95 Commissie t. Lisretal e.a. en HvJ 85/76 Hoffman- La Roche t. Commissie).

In casu is uit het voorgaande duidelijk gebleken dat de rechten van verdediging en de hoorplicht geschonden worden. Op geen enkel moment heeft zich kunnen verdedigen tegen de afwijzing en heeft verzoeker niet de kans gekregen om zijn situatie toe te lichten. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de rechten van verdediging schromelijk geschonden werden.”

Het miskennen van het hoorrecht kan slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden indien deze beslissing een andere uitkomst zou kunnen hebben gehad indien de onregelmatigheid niet had plaatsgevonden (HvJ 10 september 2013, C-383/13). Verzoeker voert een theoretische betoog omtrent het hoorrecht en de rechten van verdediging maar met dergelijk betoog en met de in de overige middelen besproken elementen die hij zou aangevoerd hebben mocht hij gehoord geweest toont hij niet aan dat dit tot een andere uitkomst van de bestreden beslissing zou hebben kunnen leiden.

Het derde middel is niet gegrond.

3.7. In wat kan worden beschouwd als een vierde middel, werpt verzoeker de schending op van het rechtzekerheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, dat de rechtzoekende moet kunnen uitmaken welke gevolgen een bepaalde handeling naar redelijkheid zal hebben en dat de overheid niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken van de beleidslijnen die zij bij de toepassing van de reglementering aanhoudt (RvS 4 oktober 2004, nr. 135.661). In casu is verzoeker ernstig ziek. Zie stuk 2”.

Verzoeker acht zichzelf ernstig ziek en is van oordeel dat hij dan de verwachting kan koesteren niet het voorwerp uit te maken van een bevel om het grondgebied te verlaten. Te dezen dient de Raad echter op te merken dat verzoeker niet kan verwachten dat de verwerende partij, na de afwijzing van een eerdere aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen en zonder dat een nieuwe dergelijke aanvraag wordt ingediend, er zich van onthoudt een bevel om het grondgebied te verlaten te geven indien ze vaststelt dat verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft.

De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verhindert niet het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen of het aanvragen van de verlenging van de uitvoeringstermijn om medische redenen.

Het vierde middel is niet gegrond.

3.8. In wat kan worden beschouwd als een vijfde middel, werpt verzoeker de schending op van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Het zorgvuldigheidsbeginsel legt het bestuur op om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Met betrekking tot de schending van dit beginsel verwijzen verzoeker naar het feit dat deze psychische problemen heeft en nog steeds wordt begeleid.”

Verzoeker kan bezwaarlijk de verwerende partij verwijten de zorgvuldigheidsplicht te schenden door geen rekening te houden met een stuk dat gevoegd wordt aan het verzoekschrift en dat dateert van na het treffen van de bestreden beslissing.

Het vijfde middel is niet gegrond.

3.9. In wat kan worden beschouwd als een zesde middel werpt verzoeker de schending op van het proportionaliteitsbeginsel.

“Uit het proportionaliteitsbeginsel volgt dat uit de afweging van de belangen van de rechtszoekende jegens de belangen van de staat niet mag blijken dat de belangen van de rechtszoekende onevenredig geschaad worden door de gevolgen van de beslissing van het bestuur.

In casu heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker het land moeten verlaten. Maar als hij zou terugkeren naar Marokko dan dient hij zijn volledig leven achter te laten en dient hij zijn medische behandeling stop te zetten wat zeer nadelig is voor de gezondheid van verzoeker. Deze beslissing raakt verzoeker dan ook de in de kern van zijn bestaan en ontnemt zijn recht op een gezins/familieleven, één van de meest fundamentele rechten van de mens en het recht op medische hulp. De ernst hiervan en de mate waarin verzoeker benadeeld wordt, weegt dan ook niet op tegen de nadelen die de staat zou ondervinden van een positieve beslissing, wat deze ook moge zijn.”

De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij verhindert niet het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen of het aanvragen van de verlenging van de uitvoeringstermijn om medische redenen. Voorts blijkt nergens uit dat verzoeker een medische behandeling volgt. Een gezinsleven blijkt nergens uit en wordt ook niet aangetoond door verzoeker.

Het zesde middel is niet gegrond.

3.10. In wat kan worden beschouwd als een zevende middel werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.

Verzoeker is in het land sinds 1996, zijnde meer dan 18 jaar, en heeft hier zijn nieuw leven opgebouwd. Het is echter absoluut niet ernstig om van verzoeker te gaan verwachten dat hij hiervoor voor een onbepaalde tijd, die alleszins maanden zal duren, terugkeert naar Marokko.

Dit zou immers tot gevolg hebben dat hij voor een lange duur van zijn gezin/familie gescheiden wordt. Bovendien is verzoeker psychisch ziek en krijgt hij de nodige bijstand zowel op medisch als op psychologisch vlak.

Het zou toch onaanvaardbaar zijn dat verzoeker op die manier het slachtoffer moet zijn van het lang aanslepen van administratieve procedures?

Artikel 8 EVRM voorziet in het recht op een gezinsleven.

Het is alleszins duidelijk dat het van groot en primordiaal belang is voor de gezondheid van verzoeker dat deze niet wordt teruggestuurd naar Marokko daar zijn medische toestand het niet toelaat en dat de medische dienstverlening in Marokko, zeker wat psychische problemen betreft, quasi niet bestaat minstens niet van dezelfde kwaliteit is al de Belgische medische bijstandverlening.

De bestreden beslissing schendt dan ook ontegensprekelijk artikel 8 van het EVRM.”

De Raad herhaalt dat verzoeker geen gezins-of familieleven aantoonde in België en dat dit evenmin uit het administratief dossier blijkt.

Verzoekers niet nader geconcretiseerd noch door enig stuk onderbouwd betoog dat hij *“in het land [is] sinds 1996, zijnde meer dan 18 jaar, en [...] hier zijn nieuw leven [heeft] opgebouwd”*, wijst niet op zodanige bijzondere feiten of omstandigheden dat – gelet ook op onder meer het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi tegen het Verenigd Koninkrijk, JV 2008/191 – op grond daarvan uit het recht op respect voor zijn privéleven de positieve verplichting voortvloeit verzoeker hier te lande verblijf toe te staan.

De Raad herhaalt dat uit stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift niet blijkt dat verzoeker de nodige bijstand krijgt zowel op medisch als op psychologisch vlak. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld staat het verzoeker vrij een aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen in te dienen of een aanvraag tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten om medische redenen.

Het zevende middel is niet gegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA